

171. Liden Gunver vandrer som helst i Kvæld.

Allegretto.

Joh. Hartmann.

1. Liden Gunver vandrer som helst i Kvæld, saa tan-kefuld. Hendes Hjerte var Voks, hendes

un-ge Sjæl var præ-ved Guld. O, vogt dig, mit Barn, for de fal-ske Mand - folk!

2. Liden Gunver meder med Silkesnor
ved Havets Bred;
da hævedes Bølgen, og Vandet for
saa brat af Sted.
O, vogt dig o. s. v.

3. Skøn Havmand sig op af Bølgen skød,
beklædt med Tang.
Hans Øje var kærligt, hans Tale var sød
som Harpers Klang.
O, vogt dig o. s. v.

4. Liden Gunver, du martrer mig Dag og Nat
med Elskovs Ild!
Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
O, vær dog mild!
O, vogt dig o. s. v.

5. Du række mig kun din snehvide Arm
paa Sømands Tro:
saa trykker jeg den til min brændende Barm,
saa faar jeg Ro.
O, vogt dig o. s. v.

6. Liden Gunver! mit Bryst bag sit haarde Skæl
er blødt og ømt,
Trofast mit Navn, min ukunstlede Sjæl
foragter Skrømt."
O, vogt dig o. s. v.

7. Og er dig min Arm til saa stor Behag,
til Trøst og Ro,
skøn Havmand, saa skynd dig, saa kom kun og tag
dem begge to!
O, vogt dig o. s. v.

8. Han trak hende fra den stejle Bred,
glad ved sin Svig.
Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
ved Gunvers Lig.
O, vogt dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Joh. Ewald.